

Hồi 91

Tình Yêu Hay Tình Bạn

Lam Tiểu Điệp nghe nhắc đến Lý Thanh Loan, nàng cảm thấy buồn thương nhớ. Nàng vẫn biết giữa Quân Vũ và Lý Thanh Loan hai người đã có cảm tình sâu sắc nhưng nàng không một chút thắc mắc. Nàng nói cùng Bạch Vân Phi rằng:

- Đại tỷ tỷ! Thật tội nghiệp cho Lý muội. Nàng còn nhỏ tuổi mà phải phiêu bạt trên giang hồ. Trong hoàn cảnh cô đơn không sợ có kẻ bức hiếp nàng sao? Đại tỷ tỷ! Muội biết rõ tấm lòng của tỷ, tỷ hãy dò la tin tức nàng phòng khi giúp đỡ.

Bạch Vân Phi nghe mấy lời, lòng lâng lâng, than thở:

- Điệp muội! Muội nói rất phải, lắm lúc nhớ đến Lý Thanh Loan, con người có thiên tánh hiền như thế, tỷ tin chắc không ai dám giết nàng, mà nếu có ai hiếp phải có kẻ cứu. Bởi vậy việc đem võ công truyền cho Vũ huynh để huynh ấy đi tìm nàng là điều trọng yếu. Điệp muội ơi! Muội thấy tỷ nói có đúng không?

Mã Quân Vũ nghe hai người đá động đến Lý Thanh Loan, lòng chàng chua xót. Chàng cảm thấy lương tâm bị cắn rứt. Nỗi đau khổ bị súc tích, chàng thở một hơi dài, nói:

- Lam cô nương! Từ nay trở đi, tôi sẽ không luyện tập võ công với cô nương nữa.

Lam Tiểu Điệp và Bạch Vân Phi không hiểu tại sao chàng lại thốt ra câu nói này. Cả hai người ngạc nhiên. Lam Tiểu Điệp trở mặt nhìn Mã Quân Vũ, hỏi:

- Mã tướng công! Sao tự nhiên huynh lại không muốn ở đây luyện võ công nữa? Hay là muội đã làm gì phật ý huynh chăng?

Nghe nàng nói như vậy, Mã Quân Vũ đoán biết nàng đã yêu mình, bất giác giựt mình nhớ lại lời nói của Bạch Vân Phi: Lam Tiểu Điệp từ bé đến lớn, sống trong núi rừng không tiếp xúc với ai nên một khi nàng đã sa vào bể tình thì đổ ai ngăn cản được.

Ngày nay, căn cứ trên lời nói và cử chỉ của nàng thì quả là nàng đã yêu mình. Chàng bồi hồi đứng trân như pho tượng.

Bạch Vân Phi liếc mắt dò xem tình ý của Lam Tiểu Điệp. Nàng thấy mình có nhiệm vụ khuyến khích Lam Tiểu Điệp đem võ công ghi trong Quy Nguyên Mật Tập truyền đạt cho Mã Quân Vũ đến ngày toàn mỹ.

Nàng cũng cảm thấy mình đóng vai trò chính trong trận này nên nàng nở một nụ cười tươi thắm, nói:

- Điệp muội! Đâu phải Vũ huynh không thích luyện tập võ công với muội. Chẳng qua là khi nghĩ đến hoàn cảnh của Loan muội là chàng lại muốn đi tìm nàng nên mới nói ra câu ấy.

Lam Tiểu Điệp nghe nàng nói liền cau mày suy nghĩ hồi lâu, bỗng nàng biến sắc buồn rười rượi, than rằng:

- Muội cũng cảm thấy dừng lưu Mã tướng công ở lại đây nữa. Cần phải để cho chàng đi tìm Lý muội đi!

Mã Quân Vũ nghe nàng nói không biết nàng có ý nghĩ gì, nên chàng tấn thối lưỡng nan, đành câm miệng.

Lúc này, đôi mắt Lam Tiểu Điệp xem dường dao động, có lẽ trong tâm nàng đã có một ý nghĩ kỳ lạ, nàng mỉm miệng cười nói:

- Mã Tướng công! Sao vẻ mặt huynh quá buồn như thế? Tôi biết trong trí huynh luôn luôn nhớ đến Lý muội. Nhưng khi chúng tôi đề nghị để cho huynh đi tìm nàng thì đáng lẽ huynh phải vui lên chứ? Thế sao huynh lại buồn mãi là nghĩa gì? Không lẽ huynh sợ tôi và Đại tỷ tỷ không vui sao?

Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Mã Quân Vũ, nở một nụ cười khiến chàng giựt mình lo lắng.

Bạch Vân Phi nhìn Lam Tiểu Điệp như dò xét rồi buồn than rằng:

- Sao Điệp muội lại nói thế? Tỷ biết Vũ huynh đang ngổn ngang trăm mối, muội nói lời ấy mà làm khó huynh ấy tội nghiệp.

Vẻ mặt Lam Tiểu Điệp lúc vui, lúc cười, lúc nghiêm trang khiến Bạch Vân Phi khó đoán được tâm trạng của nàng.

Riêng Mã Quân Vũ lưu ý đến sắc mặt thay đổi bất thường của nàng. Chàng đoán biết tâm tình Lam Tiểu Điệp lúc bấy giờ rất dao động nên chàng cảm thấy hơi sợ hãi.

Lúc này, Mã Quân Vũ, Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Điệp mỗi người có một tâm sự khác nhau nên tất cả đều yên lặng không ai nói với ai cả. Không khí trong hang đá bỗng trở nên tịch mịch.

Người ta có thể nghe rõ tiếng con tim của ba người nhảy điều hòa chung một nhịp.

Bỗng nghe ngoài hang đá có tiếng chân bước, ba người ngạc nhiên đứng dậy. Bạch Vân Phi vụt bay ra ngoài hang.

Thấy trong bụi cây ngoài hang hình như có bóng người động đậy. Nhanh như chớp nàng tung mình nhảy vào bụi.

Thân pháp của Bạch Vân Phi tuy lanh lẹ, nhưng khi chui vào bụi bị những nhánh cây chằng chịt cản lối, nàng phải gỡ một lúc mới quay mình được. Nàng thấy bóng người đó liền cười sắc súa.

Té ra bóng người này không ai xa lạ, chính là Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ. Bạch Vân Phi lấy làm lạ, bèn truyền âm nhập mật nói:

- Phàn cô nương! Nàng đến đây làm gì?

Tiếng tuy nhỏ nhưng khi lọt vào tai thật là rõ ràng. Phàn Tú Vỹ nghe được lập tức dừng lại. Bạch Vân Phi cũng tiến tới.

Thấy Bạch Vân Phi, Tam Thủ La Sát cười, hỏi rằng:

- Chủ nhân! Người cũng đến đây sao?

Bạch Vân Phi biến sắc hỏi:

- Có phải người tìm thấy kẻ địch không? Tại sao người vượt qua bụi cây ấy?

Phàn Tú Vỹ nghiêm nét mặt, nói:

- Hồi nãy tôi đang đi tuần ngoài hang, thấy trong bụi cây có bóng người chớp động. Tôi sợ có kẻ địch núp trong đó nên chạy vào xem thử.

Bạch Vân Phi lấy làm lạ hỏi:

- Thật người có thấy người núp trong bụi cây sao?

- Vâng, tôi có thấy, nhưng có lẽ tôi lầm chăng?

Bạch Vân Phi trở mắt nhìn bụi hoa nói:

- Thế thì chúng ta cùng vào xem có kẻ nào núp trong đó không.

Hai người thân pháp đều mau lẹ, chỉ trong nháy mắt hai người đã phi thân vào bụi cây lục soát lung tung nhưng không tìm thấy gì cả. Thoạt nghe đâu đây có tiếng tiêu thanh thoát. Hai người cả kinh liền đứng im lắng tai nghe thử tiếng tiêu từ đâu đưa đến. Khi nghe rõ, hai người vụt bay nhanh về phía có tiếng tiêu, bỗng gặp Lam Tiểu Điệp và Mã Quân Vũ đang đứng xem hoa. Hai người liền đứng lại.

Lam Tiểu Điệp gật đầu hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Ngoài Thiên Cơ Thạch phủ có kẻ địch sao?

Bạch Vân Phi cười đáp:

- Lúc nãy Phàn cô nương có thấy bóng người trong bụi cây nhưng sau khi xem xét thì không thấy gì cả.

Lam Tiểu Điệp suy nghĩ một chốc rồi nói:

- Mọi tin rằng chắc có võ lâm cao thủ nào đây đến dò thám chúng ta rồi.

Nghe nói, Bạch Vân Phi ra chiều lo nghĩ, nói:

- Nếu Diệp muội đoán không sai thì đó là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Vì nguyên do cuốn kỳ thư đó sẽ xảy ra một trận đấu tử sinh. Hẳn biết rằng Lam Tiểu Diệp ở trong Thiên Cơ Thạch phủ sẽ đem võ công trong Quy Nguyên Mật Tập truyền cho mã Quân Vũ để rồi qua mùa thu năm tới sẽ tranh hùng chốn Thiên Long Bang cuộc.

Nói đến đây, nét mặt Bạch Vân Phi bỗng buồn tênh nghĩ ngợi.

Mã Quân Vũ thấy thế vội đáp:

- Bạch tỷ tỷ! Vì tôi mà hai người phải bận tâm, thực tôi áy náy vô cùng.

Lam Tiểu Diệp trở mặt nhìn Mã Quân Vũ cười rằng:

- Mã tướng công! Huynh có thể nói như vậy được sao?

Mã Quân Vũ xét thấy trong nụ cười của nàng không dấu được nỗi buồn lo âu, chàng bèn giải bày tâm sự:

- Lam cô nương! Cô không ngại gian lao khó nhọc đem hết nhiệt tình truyền giáo võ công trong Quy Nguyên Mật Tập cho tôi. Tôi không biết lấy gì đền đáp ơn ấy. Nay chỉ có việc của tôi mà làm cho hai cô buồn bã thì tôi không an lòng.

Bạch Vân Phi nhìn Mã Quân Vũ than rằng:

- Vũ huynh chớ nói như vậy! Tôi và Diệp muội làm như thế cũng vì tương lai của huynh. Không lẽ huynh lại không vui lòng sao?

Mã Quân Vũ thấy hai người đối xử tốt với mình, lại còn biết thương tưởng đến Lý Thanh Loan, người yêu của mình. Ngoài ra còn một tình yêu thầm kín của Tô Phi Phụng, nàng phải cạo đầu đi tu trong lúc bị tàn tật. Nghĩ đến đây, chàng thấy dù có xả thân, vẫn không giúp được. Ôi! Bể tình thăm thẳm vô cùng rắc rối, khiến chàng hoảng sợ không dám nghĩ đến.

Bỗng nhiên từ xa đưa lại tiếng kêu thánh thót như khóc than ai oán khiến Mã Quân Vũ kinh hồn. Bạch Vân Phi cũng kinh hãi đoán biết sẽ có việc không may xảy ra. Đó chính là một ma nữ giang hồ Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Bạch Vân Phi liền hỏi Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ:

- Phàn cô nương! Bóng người hồi nãy trong bụi cây có phải là một cô gái tóc dài mặc đồ đen không?

Phàn Tú Vỹ nghĩ lại một lúc, nói:

- Hồi nãy trong lúc đi tuần, tôi thấy trong bụi cây có bóng chớp động. Nhưng khi tôi đến nơi thì bóng đen kia vụt đi mất. Thân pháp người đó quá mau lẹ nên tôi không rõ được.

Lam Tiểu Diệp đứng lặng thính nghe hai người nói chuyện thì bỗng một luồng gió thổi đến, khiến Mã Quân Vũ cũng phải giật mình. Chỉ trong chớp mắt đã thấy một cô gái áo đen, miệng thổi ngọc tiêu, từ ngoài sơn cước từ từ bước vào.

Đó chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Mã Quân Vũ trông thấy nàng hết hồn, tấn thối lưỡng nan đành đứng trơ như tượng gỗ.

Khi Ngọc Tiêu Tiên Tử trông thấy Quân Vũ, Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp liền phá lên cười, nàng cười một cách điên cuồng. Tiếng cười một lúc một chút chứa như ai oán, như khóc than chua xót làm chấn động tâm thần Quân Vũ. Hết trận cười này lại phá lên trận cười khác, đôi mắt đỏ ngầu như điên, vẻ mặt lạnh lùng như đồng, nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Bạch cô nương! Sự có mặt của tôi ở đây có lẽ đối với cô không quan hệ. Xin cô nương chớ nên can thiệp.

Bạch Vân Phi thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử lộ vẻ uy hiếp, nàng dần cơn nóng giận, lạnh lùng rằng:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Người có thể nói như vậy sao? Chẳng lẽ người không biết nơi Thiên Cơ Thạch phủ này là chỗ tu luyện của ta, không để người khác đến phá rối sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy là một nữ ma đầu có danh, nhưng nghe Bạch Vân Phi nói cũng không tức giận, chỉ cười rằng:

- Bạch cô nương! Tiểu muội đến đây chỉ vì quý cô nương giữ Mã Quân Vũ lại trong Thiên Cơ Thạch phủ này chẳng biết vì lý do nào. Xin đừng hà hiếp người nhẹ dạ như vậy.

Bạch Vân Phi bị nàng gạn hỏi liền biếc sắc, mặt đỏ phừng phừng toan đáp lại thì Phàn Tú Vỹ không nhịn được bèn cười và nói:

- Để Mã Quân Vũ lại đây là việc của chủ nhân ta, không ai có quyền biết đến.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày nói:

- Bởi lẽ ta cần biết nên ta mới đến đây. Ta khuyên người đừng dưng vào là hơn, còn muốn ăn thua sao không tìm Sử Thiên Cảnh để trả cái thù tàn phá dung nhan sắc đó.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử nói khích và nhạo báng mình, nổi giận rút bọc tay da nai đeo vào, hốt nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa, hét lớn:

- Nàng nữ ma đầu! Chớ có ngạo mạn. Nếu biết điều mau mau rút đi, nếu không đừng trách ta độc ác!

Nói xong, tay mặt giơ lên nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa trong tay, ra thế toan đánh tới.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn coi như không có việc gì xảy ra, lạnh lùng nói rằng:

- Phàn Tú Vỹ! Đừng có đem đồ đó dọa ta, ai còn sợ âm độc của mi, chứ như Ngọc Tiêu Tiên Tử ta không bao giờ sợ.

Nói xong, hai tay chống nạnh tiến tới ba bước với vẻ mặt khinh thường không chút gì e ngại cả.

Phàn Tú Vỹ ý muốn dọa, nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử không dừng bước nên nàng nghĩ:

“Nếu không dùng Thất Bộ Đoạt Hồn Sa thì làm thế nào trừ được tánh ngạo nghề của hần!”

Bạch Vân Phi thấy tình hình căng thẳng bèn nhảy vào giữa can hai người và cười nói rằng:

- Xin dừng tay lại! Chuyện đâu còn có đó. Chúng ta lấy lời hơn lẽ thiệt nói chuyện với nhau là hơn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Bạch Vân Phi tỏ lời thiệt hơn, lập tức dừng lại nhìn Bạch Vân Phi, than:

- Bạch cô nương! Nếu cô nương biết nhìn nhận lẽ phải thì không nên lưu Mã huynh trên Thiên Cơ Thạch phủ này nữa.

Lam Tiểu Diệp nghe nói liền bước tới nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử cười rằng:

- Chúng tôi lưu Mã tướng công lại Thiên Cơ Thạch phủ thật không một chút tư tâm. Xa gần đều chỉ nghĩ đến tương lai của Mã tướng công mà thôi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn Lam Tiểu Diệp rồi lạnh lùng cười rằng:

- Lam cô nương! Cô nương có thể nói như thế được sao? Một nữ oa nhi mười bảy, mười tám tuổi đầu đem giấu một thiếu niên đẹp trai, lại còn biện luận như thế nọ không sợ xấu hổ sao? Sao cô nương không nghĩ đến tiếng đời dị nghị làm cho người trong võ lâm cười chê nhạo báng.

Lời Ngọc Tiêu Tiên Tử như một mũi kim đâm vào ngực Lam Tiểu Diệp làm cho nàng biến sắc. Mã Quân Vũ đứng một bên cũng đỏ mặt nóng tai bước tới một bước nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Xin cô nương đừng mở miệng đạo đức.

Ngọc Tiêu Tiên Tử không còn nhin được nữa, nhìn thẳng vào mặt Mã Quân Vũ nói:

- Mã thiếu hiệp! Có lẽ Mã thiếu hiệp đã quên rằng tôi đã cướp Tuyết Sâm Quả để cứu mạng chàng trong Đại Giác Tự rồi sao?

Mã Quân Vũ thấy nàng nhắc đến chuyện cũ, chàng cảm thấy xót xa muốn đáp lại thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã cướp lời:

- Mã thiếu hiệp! Bây giờ tôi chỉ yêu cầu chàng lập tức rời khỏi Thiên Cơ Thạch Phủ này, chàng có bằng lòng không?

Mã Quân Vũ thấy nàng yêu cầu một cách danh thép, chàng giựt mình đáp:

- Xin lỗi cô nương! Việc này khó tuân lệnh!

Chàng còn muốn nói gì thêm, song Ngọc Tiêu Tiên Tử nổi giận, giơ tay điểm một chiêu phóng thẳng vào ngực Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ không ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử nhẫn tâm đến thế, bèn toan lách mình qua bỗng nghe trên không trung hét lên một tiếng. Bạch Vân Phi lơ lửng giữa tầng không, nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Việc này không quan hệ gì đến người. Chớ có hiểu lầm hành động của ta đối với Vũ huynh mà mang họa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười mỉa mai rằng:

- Bạch cô nương! Cô nương bảo tôi không quan hệ đến Mã tướng công. Vậy cô nương đành đập trên dư luận, bất chấp lời dèm pha của thế gian, mặc cho võ lâm phỉ báng, nhất quyết lưu Mã tướng công lại trong Thiên Cơ Thạch Phủ sao?

Bạch Vân Phi nghe nói lòng chạnh tự ái rất sốt ruột nhưng y vẫn cố gắng bình tĩnh đáp:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Lâu nay ta tưởng người là một kỳ nữ đã thoát khỏi sự nhớp nhơ của thế tục tầm thường, ngờ đâu nay ta mới biết người quá thấp hèn không đáng kể.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn Bạch Vân Phi như dò xét một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Tôi có thể hiểu lầm lòng dạ quý cô nương rồi sao?

Bạch Vân Phi biết Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nữ ma đầu đã lừng danh trên giang hồ, tuy nhiên không thể để nàng hiểu lầm đến đây làm tâng nên Bạch Vân Phi nói rõ mục đích mình đã lưu Quân Vũ lại nơi đây cho Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe.

Nghe xong lời phân trần biện bạch, Ngọc Tiêu Tiên Tử thở dài nói:

- Nếu các người vì muốn truyền đạt võ nghệ cho Mã tướng công thì việc lưu chàng tại Thiên Cơ Thạch Phủ tôi không có ý kiến gì. Ta này đã từng dọc ngang phiêu lưu trong bốn bể không bao giờ muốn gây hận kết thù với ai. Nhưng để biết được lời nói và việc làm của các người có đúng sự thật hay không thì từ nay sự thám thính của ta nơi đây không được cản trở. Nếu ta thấy các người có hành động gì không đúng thì chừng đó không trách ta được.

Nói xong, nàng ngó Mã Quân Vũ nở một nụ cười từ giả rồi vụt một cái đã ra ngoài ba trượng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đi rồi, Mã Quân Vũ còn ngơ ngác. Lam Tiểu Diệp thấy thế đập vào vai chàng rằng:

- Mã tướng công! Người ta đã đi rồi sao còn ngây người ra thế?

Mã Quân Vũ như tỉnh giấc chiêm bao bèn theo hai người vào thạch động.

Sau khi về hang đá, Bạch Vân Phi hỏi Lam Tiểu Diệp có cách gì làm cho nội công của Mã Quân Vũ thành đạt trong thời gian ngắn không?

Lam Tiểu Diệp còn đang suy nghĩ thì Bạch Vân Phi giục:

- Điệp muội! Không có cách gì sao? Ta nôn nóng quá!

Lam Tiểu Điệp rằng:

- Thưa tỷ tỷ! Chắc tỷ tỷ cũng cảm thấy lạ lùng khi thấy muội bay trong không trung một cách kỳ diệu phải không?

Bạch Vân Phi cười rằng:

- Đó là do hai mạch Nhâm, Đốc của muội thông suốt, nội lực khí công lại tinh vi thì việc bay lẹ làng trên không trung không phải là việc khó.

Lam Tiểu Điệp lắc đầu cười rằng:

- Đại Ban Nhược Huyền Công nếu đã luyện đến mức cao thì việc bay lượn trên không rất dễ dàng. Nhưng muội còn chưa đến bậc đó, muội chỉ nhờ nội đan Vạn Niên Hỏa Quy. Hồi đó muội không biết, nhưng gần đây muội cảm thấy trong thân thể biến hóa rất nhiều. Chỉ dùng sơ đến chánh khí là luồng máu toàn thân lập tức xông lên, thân thể vọt lên như bay nên muội đã nghĩ ra rồi. Muội định đem máu của muội hòa lẫn với máu của Mã tướng công thì chắc chắn việc truyền đạt võ công sẽ đạt đến mức tối cao chỉ trong một thời gian ngắn.

Bạch Vân Phi ra vẻ suy nghĩ, nói:

- Tỷ chưa từng nghe ai nói thế. Chắc gì hòa máu đã được như ý muốn. Song nam nữ hòa đồng như thế e bất tiện, có thể có hại cho muội mà cũng có hại cho Vũ huynh nữa.

Lam Tiểu Điệp nói:

- Việc hòa đồng thì không có gì ngại, nhưng không biết có kết quả không đó thôi.

Bạch Vân Phi nhè nhẹ than rằng:

- Đừng nghĩ bậy! Chúng ta tích cực truyền võ công cho chàng là hơn.

Thời gian cứ trôi và trôi mãi như nước chảy. Ngày nào cũng như ngày nào, hai cô gái đem hết năng lực của mình truyền cho Mã Quân Vũ. Chàng cũng nỗ lực luyện tập nên võ công tấn tới một cách mau lẹ. Lam Tiểu Điệp lại không tiếc tiêu phí nội lực nên thường dùng chánh khí bốn thân giúp chàng đánh thông những đạo huyết. Tuy chỉ mấy tháng ngắn ngủi nhưng võ công của chàng cũng khá giỏi.

Hôm nay sau cuộc tập võ, Bạch Vân Phi nhìn Mã Quân Vũ cười rằng:

- Nay thì các môn thân pháp, thủ pháp, Vũ huynh đã thành thuộc. Tuy đối với trình độ tốt cùng thì còn xa nhưng bộ pháp có thể dùng thắng đối phương, Vũ huynh đã làm được cả. Các võ công ghi trên Quy Nguyên Mật Tập này đều là võ học tinh hoa của mấy nghìn năm trước. Nhưng Quy Nguyên Mật Tập lại không có bộ truyền pháp hoàn toàn. Về kiếm pháp khi đấu với địch thủ phải áp dụng thêm cơ trí. Mấy hôm nay tôi xem Vũ huynh hoạt động đã linh hoạt lắm, chỉ cần vài ba tháng nữa có thể đi đến mức thành thuộc hoàn toàn. Bây giờ đã đến rằm tháng bảy, chỉ còn vài mươi ngày nữa là đại hội Trung Thu. Trước đây tôi có ý định

đến ngày ấy dùng linh hạc Huyền Ngọc đưa Vũ huynh đi. Nhưng bây giờ tôi muốn Vũ huynh nên đi trước là hơn...

Mã Quân Vũ hỏi:

- Không biết tỷ tỷ muốn tôi khởi hành lúc nào?

Bạch Vân Phi nghĩ một lúc rồi nói:

- Sớm chừng nào càng tốt chừng ấy, bữa nay có thể đi cũng được.

Tuy nói thế nhưng vẻ mặt nàng lộ vẻ buồn buồn.

Mã Quân Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được! Tôi sẽ sắp sửa lập tức xuống đường.

Nói xong Mã Quân Vũ đi ngay, bỗng chàng quay lại hỏi:

- Tỷ tỷ, nay chúng ta cách biệt, không biết ngày sau có gặp nhau không?

Bạch Vân Phi nói:

- Vương Hàn Tương tự đặc rằng có thuật Bát Quái Cửu Cung và Hà Lục Thần Tính. Có lẽ hắn sẽ đem phô diễn nơi đại hội nên tôi muốn đem Ngũ Hành Kỳ Thuật và Thấu Tinh Tuyền chỉ cho Vũ huynh, nhưng thời gian có hạn...

Nói đến đây, nàng thò tay vào túi lấy ra một quyển sách nhỏ dài hơn năm tấc, nói rằng:

- Tôi đã đem Ngũ Hành Sanh Khắc, Bát Quái Biến Hóa, Cửu Cung Di Vi ghi trong cuốn sách nhỏ này. Đây là một chương trong Quy Nguyên Mật Tập, chỉ cần học thuộc và nghiên cứu mà thôi. Tuy Vũ huynh chưa chắc sẽ không dùng nó trong đại hội này nhưng về sau rất hữu dụng. Cuốn này có vẽ một trận đồ là Phản Ngũ Hành Kỳ Môn Trận của Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni, hai vị lão tiên bối tạo thành. Tôi dám chắc trên đời này không thể có một người thứ hai biết được mưu lược của trận này. Nếu Vũ huynh thông suốt ắt ngày sau có lúc dùng đến. Chỉ cần cắm mấy cây tùng tre thì hạng nhất cao thủ trên giang hồ cũng không làm gì nổi. Khi đã thuộc lâu rồi thì xin đem đốt nó đi...

Mã Quân Vũ giơ tay lấy quyển vở, nói:

- Mối thâm tình của tỷ tỷ, tôi không bao giờ quên được. Nhưng không biết ngày nay xa nhau rồi đến ngày nào gặp lại.

Bạch Vân Phi cười rằng:

- Vũ huynh còn muốn gặp lại tôi sao?

Mã Quân Vũ đáp:

- Tỷ tỷ là ân nhân của tôi...

Bạch Vân Phi lắc đầu đáp:

- Xin đừng đề cập đến ơn nghĩa nhiều quá. Vũ huynh hãy đi sớm sửa soạn hành trang và từ giã Lam muội rồi kíp lên đường, kéo ngày anh hùng đại hội không còn xa mấy. Việc đi sớm của Vũ huynh rất có lợi, vì hiện nay Lam muội chưa có ý kiến gì trong việc ra đi của Vũ huynh.

Mã Quân Vũ thở một hơi khoan khoái, nói:

- Tôi đã minh bạch, xin đa tạ.

Bạch Vân Phi mỉm cười:

- Minh bạch rồi thì tốt! Mau đi đi!

Mã Quân Vũ chạy về Thiên Cơ Thạch Phủ, vào thẳng phòng Lam Tiểu Diệp.

Lam Tiểu Diệp đang ngồi trên ghế suy nghĩ, bỗng thấy bóng Mã Quân Vũ bước vào, nàng liền đứng dậy nhường cho chàng ngồi. Mã Quân Vũ cảm ơn ngồi xuống. Nàng cũng ngồi một bên.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Mấy tháng nay chúng ta sống chung với nhau, tôi rất sung sướng.

Mã Quân Vũ rằng:

- Tôi cũng rất vui.

- Nhưng có người đang âm thầm đau khổ, Vũ huynh có biết không?

Quân Vũ cau mày suy nghĩ, hỏi:

- Ai?

- Lý muội chứ còn ai? Tôi nghĩ nàng ngày đêm tưởng nhớ đến Vũ huynh. Khi trước tôi không biết nhưng bây giờ tôi đã rõ rồi.

Mã Quân Vũ nhè nhẹ than:

- Nàng là một người hiền lương.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Tôi thấy huynh cần phải đi tìm nàng đem về Thiên Cơ Thạch Phủ.

Mã Quân Vũ nghĩ một lúc nói:

- Ngày anh hùng đại hội gần đến, tôi cần phải sớm ra đi. Lam cô nương và Đại tỷ tỷ đã khổ nhọc truyền cho tôi rất nhiều võ công. Nếu tôi không được rạng danh trên anh hùng đại hội thì thật là phụ lòng của Lam cô nương và Đại tỷ tỷ.

Lam Tiểu Diệp nhìn Mã Quân Vũ và từ từ hỏi:

- Lúc nào huynh đi?

- Tôi muốn khởi hành lập tức!

- Sao gấp vậy?

- Tôi tuy bị Chưởng Môn sư thúc đuổi ra khỏi môn trường, nhưng tôi chưa báo lại cái ơn dạy bảo, nên lần này tham gia đại hội cần mang danh nghĩa Côn Luân phái môn hạ đệ tử, nên tôi phải sớm tìm sư thúc trước khi khởi hành.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Việc Vũ huynh muốn rời khỏi nơi đây đã nói qua với Đại tỷ tỷ chưa?

Mã Quân Vũ nghĩ một lúc rồi đáp:

- Chúng ta cùng đi từ giả Đại tỷ tỷ nhé!

Lam Tiểu Diệp từ từ đứng dậy, dắt tay Quân Vũ cùng về phía phòng Bạch Vân Phi.

Mấy tháng nay, những cử động quan hoài của nàng đối với Mã Quân Vũ không thể nào qua mắt được bốn tỷ nữ và Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ.

Bạch Vân Phi như đã biết trước hai người sẽ đến nên ra cửa đứng chờ, mỉm cười không nói.

Lam Tiểu Diệp thưa rằng:

- Thưa Đại tỷ tỷ! Vừa rồi Mã tướng công tỏ ý muốn rời khỏi nơi đây để tham gia anh hùng đại hội. Tôi không thể quyết định được nên đến đây hỏi ý kiến tỷ tỷ.

Bạch Vân Phi còn suy nghĩ chưa nói thì Mã Quân Vũ nói:

- Tôi tuy đã bị chưởng môn đuổi ra, nhưng chưa báo đáp cái ân của sư môn, nên tôi cần đi sớm để tìm sư phụ. Tôi là người trong môn phái thì mới có thể tham gia đại hội đấu kiếm của chín đại môn phái với Thiên Long Bang được.

Bạch Vân Phi nói:

- Trong võ lâm, điều hệ trọng nhất là sư môn, nếu Vũ huynh muốn như thế, chúng tôi không dám cản. Không biết Vũ huynh lúc nào mới khởi hành?

- Tôi muốn đi lập tức.

Bạch Vân Phi nói:

- Ý tôi muốn đem linh hạc Huyền Ngọc đưa Vũ huynh lên đường, nhưng Côn Luân phái vì Vũ huynh nên đối với chúng tôi rất thù hận. Vả lại, Vũ huynh đi đây là để báo ân sư môn, nên tôi xin lỗi Vũ huynh, không thể đưa linh hạc Huyền Ngọc được.

Mã Quân Vũ với vẻ mặt buồn nhìn hai người, nói:

- Hơn nửa năm nay được hai vị dạy võ công, tôi rất cảm ơn. Nếu sau này thanh sơn bất cải, lục thủy tương lưu thì chúng ta sẽ hội ngộ.

Bạch Vân Phi như sực nhớ đến điều gì, liền kêu lớn:

- Vũ huynh! Mời tạm dừng bước trong chốc lát, vì Vũ huynh còn có một vật quên đem theo.

Nói xong, nàng chạy thẳng vào phòng. Mã Quân Vũ dừng bước lại đợi một lúc thì thấy Bạch Vân Phi cầm một chiếc hộp gỗ đem ra dí vào tay Mã Quân Vũ cười rằng:

- Vật của huynh, tôi xin trả lại.

Mã Quân Vũ đưa tay đón lấy thì thấy rất nhẹ, không biết hộp gì liền hỏi:

- Cái hộp này để vật gì trong đó? Vì sao nó lại là...

Bạch Vân Phi cười:

- Nguyên trước đây tôi có lấy một cái da rắn của sư thúc Ngọc Chánh Tử, đem về may hai cái áo mi giao. Nay Vũ huynh đem theo mặc trong mình sẽ có lợi.

Mã Quân Vũ nói:

- Xin cảm tạ tỷ tỷ.

Chàng liếc mắt nhìn Lam Tiểu Diệp thì thấy hai dòng lệ chảy xuống ướt đầm má đào, mặt mày buồn bã. Mã Quân Vũ liền quay đầu bước đi.

Được mấy bước chàng thấy cử chỉ mình không đúng liền quay lại nói với Lam Tiểu Diệp:

- Diệp muội! Xin cô hãy an tâm, tôi xin phép đi bây giờ.

Lam Tiểu Diệp buồn bã gượng cười, nói:

- Tôi đã nói rằng việc huynh đã quyết định thì tôi phải vâng lời ngay. Xin huynh cứ tự tiện.

Mã Quân Vũ than nhẹ một tiếng rồi quay đi.

Lam Tiểu Diệp từ từ bước theo sau. Ra đến Thiên Cơ Thạch Phủ, nàng đứng trên một hòn đá cao nhìn theo bóng dáng của Mã Quân Vũ, hai hàng nước mắt chảy ròng. Bỗng nàng không còn nhẫn tâm để cho cái bóng kia mất dạng, nàng kêu lớn:

- Mã Quân Vũ!

Nhưng Mã Quân Vũ lại rất anh hùng, chàng bước mạnh không nhìn lại, coi như không nghe gì cả.

Hai dòng lệ chảy xuống má nàng nhỏ giọt làm ướt đầm cả ngực. Gió rừng thổi mạnh phất phơ tà áo của nàng, khiến nàng cảm thấy lạnh thấu cả tim gan.

Bóng chàng đi mỗi lúc một xa, nàng đắm đắm nhìn theo, mong Mã Quân Vũ ngó lại nhìn nàng một lần. Nàng hy vọng chỉ một lần thôi cũng đủ làm cho nàng thỏa mãn, nhưng nàng đành thất vọng.

Nàng nhìn theo và nhìn theo mãi...

Bóng chàng gần như mất hẳn...

Nàng muốn chàng dừng lại để nàng được nhìn thêm ít phút nữa, nhưng bóng chàng vẫn mờ dần rồi mất hẳn.

Lam Tiểu Diệp ngồi xuống tảng đá kia khóc sụt sùi. Nàng muốn khóc cho thấu trời xanh, khóc cho vơi nỗi đau khổ trong lòng.

Bỗng có một cánh tay mát dịu gát lên vai nàng, chính là Bạch Vân Phi, nhẹ nhàng nói:

- Diệp muội! Đừng khóc nữa! Trời đã tối rồi, đi về ăn cơm.

Lam Tiểu Diệp nhìn lên thì thấy một tình thương vô bờ bến hiện lên nét mặt hiền từ của Bạch Vân Phi.

Lam Tiểu Diệp úp mặt vào ngực Bạch Vân Phi nói rằng:

- Mã Quân Vũ là người tấm lòng sắt đá, nên chàng ra đi không quay lại một lần nào chứng tỏ không có một chút tình lưu luyến. Chẳng lẽ chàng sống với muội một thời gian mà không...

Bạch Vân Phi ôm chặt nàng vào lòng nói:

- Muội đừng nói thế! Tỷ tin chắc Vũ huynh không phải là người phụ nghĩa vong ân dẫu. Nhưng chàng không quay lại là vì chàng sợ không dẫn được nỗi đau khổ trong tâm chàng và chính chàng cũng không muốn muội biết được đáy lòng của chàng vậy.

Lam Tiểu Diệp gật đầu đáp:

- Có lẽ tỷ tỷ nói đúng!

Lúc bấy giờ Bạch Vân Phi thả nàng ra cười dài, nói:

- Diệp muội! Muội thử đoán lòng tỷ có yêu chàng không?

Lam Tiểu Diệp suy nghĩ một lúc nói:

- Muội đoán tỷ tỷ cũng yêu chàng nhưng tình yêu kín đáo và quảng đại quá. Còn muội thì...

--- oOo ---